

érleld a késő percek édesét
légy délies verője borzamatnak
mint égmagasban fonnyadó ramaty nap
ha rezge fürt szemekre szétesék

ma házfogyott ki hajlék most nem ép
magányba fog megágyaz éjszakára
előroгат még s könyvbe vész akárha
hallgatna lanyha allén lombzenét
ha visszahull söpört levél a fákra

Bertók László

FEKETE TEJÚT, HANGYÁK VONULNAK

Fekete tejút, hangyák vonulnak honnan-hová,
át a teraszon, le a lépcsőn, el a fal tövében,
felülről (magasról) nézvést elmosódó sáv, sötét
bizsergés csupán, kezdete s vége is kivehetetlen,
csak ha lehajolsz (meghajolsz, letérdelsz), ha
megfeledkezel emberi („mindenható”?) voltodról,
csak akkor tekinthetsz bele a szemmel befoghatatlan,
oda-vissza, ám végül is egyazon irányba tartó
sodrásba (galaxisba?), s figyelhetsz meg (ha
szerencséd van) egy-egy (alkalmi) bolygórendszer,
amely mintha külön is működné, meg-megfordul
a saját csillaga körül, mígnem beleveszik az eredeti
(az eredendő?) mozgásba. Ennyi lenne csak?
Több-e ennél, ha az idő (az idő érzékelésének)
viszonylagosságára gondolsz? Több-e, kevesebb-e,
gyorsabb-e a „hangya-idő” az „ember-időnél”?
Mit tudhat a saját tengelye körül külön is megforduló
hangya a távolabb „keringőkről”, a többi hangyáról?
Az alattuk ki-kivillanó járólapon, az anyagon,
s az anyag-lelke gravitáción kívül összetartja-e valami,
(mi tartja össze) az önmagát felülről (kívülről?),
messziről(?) sohase(?) érzékelő sokaságot? Azért
lassít-e, oldalaz-e ki, áll-e félre egy-egy a millióból(?),
vakarja meg a fejét, szöszöl, mocrog magában,
hogy effélékről, például a végtelen vonulás okáról,
céljáról tünődjön? Netán a gondolatait(?), érzéseit(?),
álmát(?) feljegyezze róluk egy porszemre? Vagy csak
elfáradt, megéhezett, megöregedett? Sejti-e, hogy

valaki, aki nálánál sokkal(?) hatalmasabb, minden moccanását látja, figyeli, s azt tesz vele, amit akar? Fél-e emiatt? Érdeklí-e, hogy mi lesz, ha rálépsz (ha egy ember rálép), s belenyomódik, elvillan a maszatos semmibe? Hogy a sötét végtelen (is) odáig tart csak, ameddig a világos, ahol a személyes határa (a határoatok) van, a kiszámíthatatlan talpig, amely most (láthatóan) a társadé, aki miközben teszi a dolgát, belelép a tejútba, s a (meditáló?) hangyát (is) eltapossa? S merthogy (te is) a lába alá kerültél, anyáskodva (istenkedve?), nagyon magasról azzal nyugtatgat, hogy azért vonulnak a hangyák, mert eső lesz?

AHOGY HÁTRAFELÉ, AHOGY BETOLAT

Ahogy hátrafelé, ahogy betolat a végtelennek tűnő parkoló fehér vonalai közé (parcellájába?), ahogy a visszapillantó tükörben (is) meglátja a rengeteg ismerős(?) autót, de nem lát egyetlen ismerős arcot sem, ahogy (ettől-e?, mitől?) hirtelen elbizonytalanodik, hogy vajon nem előrefelé kellett volna-e beállnia, ahogy jött, ahogy szokott (ahogy a csomagtartóhoz is könnyebben hozzáférhetne majd bepakolásakor)... ahogy ül ott, kezében a kivett indítókulccsal, s azon tűnődik, hogy vajon mi járt (járhatott) a fejében, amikor az üres helyet (lyukat?) keresve idáig gurult, s miért a reflexei (miféle reflexei?) döntöttek helyette(?)... s ahogy hirtelen a közel másfél méteres sikló jut eszébe, azt látta így, hátrafelé bemenekülni (bekígyózni) tegnap az árnyékszék előtti farakásba, miközben a fejét felemelve, ingatva, nyelvét öltögetve sziszegett, csapkodott feléje, s ahogy megfeszültek (rettegtek?) mindketten, s ahogy aztán a családig lüktető félelemből(?) lesben állás, majd az állat agyonverése következett... s ahogy azóta összeszűkült a kert, merthogy egy másik sikló is, igaz, szelíden s érdeklődve csak (mintha Évát keresné az Édenkertben), már bemutatkozott... ahogy ösztönösen oldalra fordítja a fejét, s észreveszi a szomszédos kocs mellett álló (ácsorgó?) gyanús alakot (kéregetőt?, parkolóórt?, temetőórt?), aki abban a pillanatban, amikor összeakad a tekintetük, megindul az ellenkező irányban, megáll, mond valamit

a társának (főnökének?, Szent Péternek?), s ott marad... ahogy a hullámozó félhomályban itt is, ott is felvillan egy-egy lámpa (öngyújtó?, gyertya?, csillag?)... ahogy a gyomrában lapuló, egyre nyugtalanabb s nehezebb golyó (gombóc?) elkezd föl-le szaladgálni, meg-megakad, de sem kiköpni (kiokádni), sem megállítani nem képes... ahogy többször is megpróbálja végiggondolni, hogy miért is jött ide, hogy kiszáll, bemegy az áruházba, leveszi a polcra a permetezőszert, a hangyairtót, a dezodort, a tartósított tejet, a kenyeret, az ásványvizet, fizet, bepakol... bepakol... s ahogy hirtelen mozdulattal, mintha mindezt megtette volna már, elindítja a kocsit, s (mintha temetés után a temetőből) kióvakodik a dermedt autók (sírhalomok?, a farakás?) közül, s elkígyózik, -száguld, elmenekülne, ahogy...

Ágh István

VALAHOL AZ A RÉGES-RÉGI

Fűrészszírás

Alig múltam gyerek, már megtanultam bánni a szerszámokkal, gúzsba kötve húztam a fűrész, fél tédről kinyúlva a tönk előtt, akár egy szűk gödörben oda-vissza, mint párom fordítottja, jól tudtam, mitől kínlódtak naponta a favágók, míg döntötték a nyárost, de nem sajnáltam őket, mert gyűlöltem, amit tündöklő fáimmal csináltak, apám akarta így, azért se ingyen vigyék a földjét, legalább a fája maradjon meg padlónak, gerendának, átkínlódta szálfái szenvedését, a fűrészszírást, s a nyitott sebek nagy sárgulásából felgyúlt annyi részvét, mely a szenttelen pusztításban meghat, s emlékeztet, mi folyt az öles árok partján, mikor a fűrészpor virágzott.